

10 юний 1908 год. Къмъ това разбирателство се присъедини безрезервно и Франция и така се създаде Тройното съглашение.

Така, европейскитѣ велики сили, групирани въ два враждебни лагера, отношенията на които постепенно се изостряха, особено въ времето на Балканската и Съюзническата войни, чакаха удобенъ моментъ — поводъ, за да избухнатъ въ въоръженъ конфликтъ.

Такъвъ моментъ бѣ Сараевскитъ атентатъ — убийството на австро-унгарския престолонаследникъ Францъ Фердинандъ и неговата съпруга на 28 юний 1914 год. въ гр. Сараево отъ двама шовинисти сърби.

На 23 юлий Австро-Унгария подаде нота-ултиматумъ до Сърбия, съ която искаше въ разстояние на 48 часа да накаже убийцитѣ, да уволни и даде подъ сждъ офицеритѣ и чиновницитѣ, взели участие въ убийството, и да вземе редъ други мѣрки, несъвмѣстими съ престижа на Сърбия като независима държава. Сръбското правителство, следъ като получи безрезервната поддръжка на Русия, отказа да изпълни тия искания. Тогава Австро-Унгария обяви война на Сърбия на 28 юлий 1914 година.

Русия още въ началото на конфликта обяви тайна мобилизация на въоръженитѣ си сили подъ предлогъ да защити интереситѣ на покровителствуваната отъ нея Сърбия. Германия поиска отъ Русия незабавно да спре своята мобилизация. Понеже Русия отказа да изпълни това искане, на 1 августъ 1914 год. Германия обяви война на Русия, къмъ която се приединиха Франция, Англия и Белгия. Така започна голѣмата и кръвопролитна Европейска война, като на страната на Съглашението воюваха: Русия, Франция, Англия, Белгия и Сърбия; а на страната на Тройния съюзъ — Германия и Австро-Унгария. Италия се въздържа и обяви неутралитетъ. Сжщото направиха Гърция, Ромъния и Турция. При това, Гърция и Ромъния държаха за запазването на Букурещкия договоръ и опредѣлиха своето поведение въ зависимостъ отъ поведението на България. Ако България нападне Сърбия — да ѝ обявятъ война, въ противенъ случай да пазятъ строгъ неутралитетъ.

Посещението, което рускиятъ императоръ Николай II направи на ромънския кралъ въ Кюстенджа въ края на месецъ май 1914 год., гдето рускиятъ императоръ прие шефството на ромънския полкъ, влѣзълъ пръвъ въ Силистра, и награди ромънския кралъ съ маршалски жезълъ за безкръвнитѣ му победи надъ България презъ 1913 год., уби окончателно надеждитѣ на България да може да ревизира по миренъ начинъ Букурещкия договоръ. Русия даде безусловната си гаранция за ненарушимостта на този миренъ договоръ. По този начинъ, съ съдействието на Русия, споразумението между Ромъния, Сърбия и Гърция за запазването на Букурещкия миръ се затвърди окончателно. Ограбена България остана изолирана на Балканитѣ.

Голѣмитѣ разорения, умората и разочарованието въ народа отъ неуспѣшния край на Балканската и Междусъюзническата войни, както и неизвестността, която криеше въ себе си започналата се велика драма на човѣчеството, наложиха на нашето правителство да вземе най-разумното за момента решение — България да пази неутралитетъ.